

Der har været Enighed om Princippet, men der har derimod ikke været Enighed om, at Overøvrigheden skulde kunne tilkaldes, hvis Forældrene slet ikke kan enes. Det maa maaske være mig tilladt at pege paa, at den Tanke, at Øvrigheden kan blande sig i det ægteskabelige Forhold, ikke er et nyt og uoverlagt Paafund. I dansk Kvindesamfund, hvis store Arbejde for Kvindernes ægteskabelige Rettigheder ingen Kvinde bør glemme, har man gennem mange Aar beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, og allerede for mindst 12—13 Aar siden blev der, saa vidt jeg husker paa Initiativ af Professor Munch-Petersen, foreslaaet, at der skulde udnævnes Op mænd til at afgøre eventuelle Stridsspørgsmaal mellem Ægtefæller. Det er ikke umuligt, at det netop var paa det Tidspunkt, da det ærede 10de tingvalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) var Medlem af Fællesstyrelsen, saa han ved rimeligvis endnu bedre Besked derom end jeg. Nu rejser der sig pludselig et sandt Uvejr af Modstand ved Tanken om, at andre skal kunne blande sig i noget, der vedrører Ægteskabet. Man har maaske ogsaa glemmer, at vi allerede har en Lov, Nr. 131 af 1908, hvor der hjemles Hustruen Ret til at henvende sig til Øvrigheden, hvis Manden ikke sørger forsvarligt for hende og Børnene, og Overøvrigheden kan derefter idømme ham Underholdsbidrag. Det hævdes jo nok, at denne Lov bliver overordentlig lidt brugt, men det vil sikkert ogsaa blive Tilfældet med den nye Bestemmelse; det vil nok blive meget sjældent, at en Ægtefælle vil tage sin Tilflugt til det offentlige.

Med Hensyn til det andet Hovedprincip, den økonomiske Ligestilling, tror jeg ogsaa, man tør haabe, at der kan opnaas Enighed i det væsentlige, selv om nogle af Paragrafferne ved Forhandling og gensidig Imødekommenhed bliver noget ændret. For er der virkelig i Aaret 1920 nogen rettænkende Mand, som vil nægte sin Hustru Medraadighed over Fællesboets Midler? Den økonomiske Afhængighed, hvori mange Hustruer lever, er ikke tidssvarende. Det store Flertal af Kvinder har været selv-erhvervende, før de blev gift, har haft deres egne Penge at raade over, og det er ikke let en Dag ved sit Giftermaal pludselig at komme i fuldkommen Afhængighed af

en anden, selv om denne anden er en den kæreste af alle. Der er mange Mænd, som kun giver deres Hustru ganske smaa Beløb ad Gangen til Bestridelse af Hus holdningen og hendes egne Udgifter, og det siger sig selv, at det ikke altid er med milde Smil, at en Anmodning optages om en Tikroneseddel til, naar den første er sluppet op. Jeg tager ikke fejl, naar jeg hævder, at det økonomiske Spørgsmaal er et vanskeligt, ja, et farligt Skær i Ægteskabet, men det store Flertal af Mændene vil ikke forstaa, at det er berettiget at fordr større Uafhængighed for Hustruen; nej, Manden er „Forsørgeren“, den „erhvervende“, den, „der holder Familien oppe“. Vi støder her paa den gamle og meget udbredte mandlige Foragt for det huslige Arbejde. Jeg vil imidlertid som Kvinde gerne slaa fast, at den gifte Kvinde, som styrer sit Hus med Dygtighed og Spar sommelighed, som opdrager Børnene fornuftigt, som passer paa, at intet gaar til Spilde, at Tøjet vedligeholdes, at Føden er sund og kraftig, at Hjemmet er hyggeligt og tiltrækkende, hun udfører et stort Arbejde, et samfundsnyttigt Arbejde, som bør sidestilles med Mandens, hvad enten han er Videnskabsmand, Købmand, Landmand eller Arbejder. En saadan Kvinde er Medøpretholder af Hjemmet. Hun har Ret til at fordr Medraadighed over Fællesboets Midler, og det er dette Princip, som Loven knæsetter i det første Lovforslags § 40, § 39 i det af Folketinget vedtagne Forslag. Der staar her, at det paa hviler Mand og Hustru gennem Tilskud af Penge, gennem Virksomhed i Hjemmet eller paa anden Maade at bidrage hver efter sin Evne til at skaffe Familien dens Underhold. Her udtales det udtrykkelig, at Hustruens personlige Arbejde i Hjemmet er et Bidrag til Underholdet akkurat lige saa godt som det, der tjenes i Penge. Jeg er vis paa, at det vil have en overordentlig stor Betydning, at dette slaas fast, og Kvinderne vil føle stor Taknemmelighed og Tilfredshed herover.

Maa jeg endnu sige nogle faa Ord om Aanden i den nye Ægteskabslov. Fra visse Sider har der lydt Røster om, at det er falske Idealer, den nye Lov fremstiller. Maa det være mig tilladt at sige, at den, der kan opstille det som et ønskværdigt